

СТАНИСЛАВ ЛЕМ

АЛЪАТРОС

Част 0 от „Пиркс“

Превод от полски: Павел Николов, —

chitanka.info

Ако не се смятат ордъврите, обядът се състоеше от шест ястия. Количките с вино се плъзгаха безшумно по стъклените пътечки. Над всяка маса отвисоко светеше лампа с насочена светлина. По време на супата от костенурка светлината беше лимонена. По време на рибата — почти бяла, със синкав оттенък. Пилетата бяха обгърнати в розово, смесено с копринена топла сивота. За щастие по време на кафето не стана тъмно, защото Пиркс вече си мислеше най-лошото. Обядът го измъчи. Обещавахе си, че отсега нататък ще се храни на долната палуба, в бара. Официалните обеди решително не бяха за него. През цялото време трябваше да мисли за лактите си. Освен това — тоалетите! Залата беше вдлъбната: периферията — по-горе, дъното спуснато на около един етаж по-ниско. Приличаше на гигантска кремаво-златна чиния, отрупани с най-разноцветните на света сандвичи. Зад гърба му шумяха официални полупрозрачни рокли. Веселието там вървеше с пълна сила. Свиреше музика. Сновяха келнери, истински келнери и всеки приличаше на диригент на филхармония. „Трансгалактик“ гарантира: никакви обслужващи автомати, интимност, дискретност, искрена човешка доброжелателност, целият екипаж — от хора. Същински майстори в своята област.

Пиркс пиеше кафето, пушеше и се мъчеше да намери някакво място в залата, където би могъл да отправи поглед. Спокойно място, само за почивка. Съседката му си я биваше. На деколтето ѝ чернееше плосък грапав камък. Не някакъв хризопраз, нито халцедон. Не беше нищо земно, сигурно нещо от Марс. Трябва да струваше цяло състояние, приличаше на отломък от паве. Жените не трябва да имат толкова пари.

Не беше шокиран. Не се учудваше. Гледаше. В него бавно се надигаше желанието да се раздвижи. Палубата за разходка?

Стана, поклони се леко и излезе. Като минаваше между ъгловатите колони, покрити с огледално вещество, видя отражението си, копчето му се подаваше под възела на вратовръзката. Кой впрочем все още носи такива вратовръзки? Беше вече в коридора, когато поправи якичката си. Влезе в асансьора. Отиде най-горе, на обзорната палуба. Асансьорът се отвори безшумно. Там нямаше жива душа. Това го зарадва. Една трета от вдлъбнатия таван пред редиците шезлонги над палубата приличаше на гигантски черен прозорец, обърнат към

звездите. Шезлонгите с купища одеала бяха празни. В един от последните имаше някой, завит до самото лице — чудноватият старец, който идваше на обяд един час след всички, хранеше се сам в празната зала и криеше лицето си със салфетката, когато почувстваше нечий поглед.

Пиркс легна. Невидимите отвори на климатизаторите гонеха в галерията на палубата неравномерни вятърни вълни, впечатлението беше сякаш вее направо от черните дълбини на небето. Конструкторите, които работеха за „Трансгалактик“, си разбираха от работата. Шезлонгът беше удобен, по-удобен като че ли от пилотското кресло, макар че неговите форми се обработваха математически. Пиркс усети хлад. Затова бяха одеалата. Загърна се с тях и сякаш потъна в пух.

Някой идваше. По стълбите, не с асансьора. Съседката от столовата. На колко ли години беше? Носеше някаква съвсем друга рокля. А може изобщо да беше съвсем друга жена? Легна през три шезлонга. Отвори книга. Вятърът шумеше с листите. Сега Пиркс гледаше право пред себе си. Южният кръст се виждаше много добре. Отрязано от рамката на прозореца, блестеше едно крайче на Малкия облак, по-светло петънце върху черния фон. Помисли си, че полетът ще продължи седем дена. За седем дена могат да станат много неща. Размърда се нарочно. Дебелата, сгъната на четири хартия зашумя във вътрешния му горен джоб. Беше му приятно, мястото на втори навигатор вече го чакаше, знаеше точно пътя: от Северна Земя със самолет до Евразия и по-нататък до Индия. Билетите представляваха цяла книжка, можеше да се чете, всяка бланка имаше различен цвят, двойна, с квитанции, талони, златни кантове, всичко, което „Трансгалактик“ даваше в ръцете на пътниците, направо преливаше от сребро и злато. Пътничката на третия шезлонг беше много хубава. Изглежда все пак е същата. Трябваше ли да каже нещо или е по-добре да мълчи? Защото като че ли се беше представил. Нещастие е да имаш толкова кратко име, преди да започне и вече е свършило. „Пиркс“ звучи съвсем като „хикс“. Най-лошото ставаше винаги при телефонни разговори. Да каже ли нещо? Какво?

Започна отново да се измъчва. На Марс си представяше пътуването съвсем иначе. Арматорите от Земята му платиха полета, имаха явно някакви делови връзки с „Трансгалактик“ и това не беше от

тяхна страна никакъв изискан жест. А той, макар че беше прелетял вече почти три милиарда, никога досега не беше пътувал с нещо като „Титан“. Товарните кораби изглеждат съвсем иначе! Сто и осемдесет хиляди тона инертна маса, четири реактора главна тяга, скорост 65 в секунда, хиляда и двеста пътници в единични и двойни каюти с баня, апартаменти, гарантирана постоянна гравитация, освен по време на стартиране и кацане, най-пълен комфорт, максимална безаварийност, четиридесет и двама души екипаж и двеста и шестдесет обслужващ персонал. Керамит, стомана, злато, паладий, хром, никел, иридий, пластмаси, карарски мрамор, дъб, махагон, сребро, кристал. Два басейна. Четири кина. Осемнадесет станции за непосредствена връзка със Земята, само за пътниците. Концертна зала. Шест главни палуби, четири обзорни, автоматични асансьори, резервиране на места от борда за всички ракети от цялата Слънчева система за една година напред. Барове. Игрални зали. Търговски магазин. Занаятчийска уличка, точно копие на някое земно кътче в стара градска част, с кръчмичка, газови фенери, луна, глуха стена и котки, които се разхождат по нея. Палмова оранжерия. И дявол знае какво още. Пътуването би трябвало да продължи един месец, за да може да се види всичко това поне веднъж.

Пътничката продължаваше да чете книгата. Трябва ли жените да си боядисват косите в такъв цвят? При такава гледка на нормалния човек му става малко... Но на нея, на нея ѝ отиваше точно този цвят. Пиркс си помисли, че ако държи в ръката си запалена цигара, необходимите думи ще се намерят веднага. Посегна към джоба си.

Когато вадеше табакерата, никога в живота си не беше имал табакера, тази му я беше дал Боман за спомен и я носеше заради приятелството, тя сякаш стана малко по-тежка. Съвсем малко. Но беше сигурен, че е така. Ускорението ли нарастваше?

Наостри слух. Аха.

Двигателите работеха по-силно. Обикновеният пътник изобщо нямаше да ги чуе, машинното отделение на „Титан“ беше отделено от пътническата част на корпуса с четворни изолационни прегради.

Той избра една бледа звездичка в самия ъгъл на прозрачната рамка и не я изпускаше от поглед. Ако само ускоряват, няма да мръдне от мястото си. Но ако трепне...

Трепна. Бавно, извънредно бавно се местеше встрани.

Завой по дългата ос, помисли си той.

„Титан“ летеше в „космически тунел“, където по курса му нямаше нищо, никакъв прах, никакви метеорити, нищо освен празно пространство. На хиляда и деветстотин километра пред тях летеше пилотът на „Титан“, чиято задача беше да следи за свободния път на гиганта. Защо? За всеки случай, макар че и така не беше зает. Ракетите се придържаха строго към разписанието на курсовете, по силата на споразумение, сключено с Обединеното астронавстко дружество, „Трансгалактик“ имаше гарантиран безпрепятствен полет по свой параболичен сектор. Никой не можеше да излезе на пътя му. Сега предупрежденията за метеорити идваха шест часа предварително. Откакто автоматичните сонди започнаха да патрулират с хиляди в секторите отвъд орбитата на Уран, за ракетите на практика престана да съществува каквато и да е опасност отвън. Поясът, орбита на милиарди метеорити между Земята и Марс, имаше собствена патрулна служба, а освен това пътищата на ракетите минаваха извън плоскостта на еклиптиката, по която той обикаля с грохот около Слънцето. Напредъкът, дори и от времето, когато Пиркс летеше на патрулен кораб, беше огромен.

Значи „Титан“ нямаше ни най-малка нужда да завива, не можеше да заобикаля никакви препятствия, защото те не съществуваха. Но въпреки това завиваше. Сега на Пиркс дори не му трябваше да гледа звездното небе, чувстваше го с цялото си тяло. При желание можеше да изчисли кривата на траекторията, след като му беше известна скоростта на кораба, масата и бързината, с която се местят звездите.

Нещо е станало — помисли си той. — Но какво?

Нямаше никакво съобщение за пътниците. Крийт ли нещо? Защо? Познаваше много слабо обичаите в луксозните пътнически кораби. Но знаеше какво може да се случи в машинното отделение, в командната зала... не бяха много неща. В случай на авария корабът щеше да запази предишната си скорост или да я намали. А „Титан“...

Това продължаваше вече четири минути. Значи завой почти на 45 градуса. Любопитно.

Звездите замряха.

Корабът се движеше право напред. Тежестта на табакерата, която Пиркс държеше в ръката си, нарасна.

Корабът се движеше право напред и увеличаваше скоростта си. Изведнъж всичко му стана ясно. Той поседя неподвижно една секунда, след това се изправи. Сега тежеше повече. Пътничката със сивите очи го погледна.

— Случило ли се е нещо?

— Не, госпожо.

— Има някаква промяна. Не чувствате ли?

— Дреболия. Увеличаваме малко скоростта — каза той. Сега можеше да започне нормален встъпителен разговор. Погледна я. Цветът на косите ѝ не пречеше с нищо. Беше много хубава.

Той тръгна. Ускори крачките си. Навярно си е помислила, че е някой луд. До края на обзорната палуба по стените се разполагаха разноцветни фрески. Влезе през врата с надпис „КРАЙ НА ПАЛУБАТА — НЕ Е ВХОД“ и мина през дълъг коридор, празен и блестящ метално в светлината на лампите. Редуваха се врати с номера. Пиркс продължи по-нататък. По слух. Малки стълбички го отведоха до една площадка и той застана пред друга врата. Стоманена.

„ВХОД САМО ЗА ЗВЕЗДНИЯ СЪСТАВ“, гласеше табелката. Ха! Какви хубави имена измисля този „Трансгалактик“!

Вратата беше без дръжка, отваряше се със специален ключ, какъвто той нямаше. Вдигна пръст към носа си. Замисли се за секунда и почука:

— Чук-чук-чуччук-чук-чук.

Почака малко. Вратата се отвори. В пролуката се показва мрачно зачервено лице.

— Какво искате?

— Пилот съм от Патрулната служба — каза той.

Вратата се отвори по-широко.

Пиркс влезе. Беше резервната командна зала, покрай стените минаваше дублиращата система на отклонителните дюзи. От другата страна се намираха екраните за оптичен контрол. До апаратите стояха няколко кресла, всичките празни. Тумбест автомат следеше мигането на екраните. Върху тясна масичка до стената в пръстеновидни обхватки имаше чаши, изпити до половината. Във въздуха се носеше аромат на току-що приготвено кафе и едва доловим мирис на нагрятата пластмаса с незначителна озонова жилка. Другата врата беше открената. Оттам се чуваше писък на преобразувател.

— SOS? — попита Пиркс човека, който му отвори. Беше доста пълен мъж, с леко подпухнало от едната страна лице, сякаш го боляха зъбите. На косата му имаше останала следа от слушалки. Носеше сивия мундир на „Трансгалактик“ със светкавици, незакопчан. Ризата му беше излязла от панталоните.

— Да.

Човекът сякаш се колебаеше.

— От Патрулната служба ли сте? — каза той.

— От Базата. Летях две години в орбита зад Уран. Навигатор съм. Казвам се Пиркс.

Човекът му подаде ръка.

— Миндел. Нуклеоник.

Отидоха в другото помещение без повече приказки. Беше радиозала за непосредствена връзка. Много голяма. Десетина души бяха наобиколили главния предавател. Двама радиотелеграфисти седяха със слушалки на ушите и пишеха непрекъснато, апаратите тракаха, електричеството бръмчеше тихо, под пода се чуваха писукания. По всички стени светеха контролни лампи. Вътре беше като в голяма междуградска телефонна централа. Телеграфистите почти лежаха на пултовете си. Бяха само по ризи и панталони. Лицата им се потяха, единият беше блед, другият, възрастен мъж с белег на главата, изглеждаше съвсем нормално. Дъгата на слушалките разделяше косите му и белегът се виждаше добре. Двама души седяха малко по-встрани. Пиркс ги погледна и позна в единия от тях Първия.

Познаваше го бегло. Командирът на „Титан“ беше нисък на ръст, с прошарена коса и дребно лице, което не говореше нищо. Преметнал крак върху крак, той сякаш наблюдаваше върха на обувката си.

Пиркс приближи тихо до хората, които стояха над телеграфистите, наведе се напред и започна да чете над рамото на този с белега:

„...шест осемнадесет запетая три движа се с пълна тяга ще пристигна осем нула дванадесет край“.

Телеграфистът премести с лявата си ръка листа и продължи да пише без прекъсване:

„Луна Централна до Албатрос четири Ареслуна. Имате ли заразяване на борда точка отговаряйте с морз точка радиофонията не

се чува точка колко часа можете да поддържате аварийна тяга точка пеленгован дрейф нула шест запетая двадесет и едно точка приемам“.

„Устрем две Ареслуна до Луна Централна. Движа се с пълна тяга към Албатрос сектор 64 точка. Реакторът ми е прегрял въпреки това продължавам точка намирам се на шест милипарсека от пеленгования SOS край“.

Изведнъж другият радиотелеграфист, бледият, издаде някакъв нечленоразделен звук и всички стоящи се наведоха над него. Човекът, който пусна Пиркс, подаде на първия навигатор изписаните формуляри. Другият телеграфист пишеше:

„Албатрос четири до всички. Дрейфувам елипса Т 341 сектор 65 точка обшивката на борда продължава да се цепи точка кърмовите прегради пропускат точка аварийна тяга на реактора 0.3 g точка реакторът излиза от контрол точка главната преграда е повредена на много места точка заразяване на борда трета степен нараства от аварийната тяга точка опитвам заваряване стоп отправям екипажа на носа край“.

Ръцете на радиотелеграфиста трепереха, когато пишеше. Един от стоящите го хвана за яката на ризата, изправи го, избута го зад вратата, излезе и той, а след малко се върна и седна на мястото му.

— Брат му е там — поясни той, без да се обръща специално към никого. Сега Пиркс се наведе над по-възрастния, който изведнъж започна да пише:

„Луна Централна до Албатрос четири Ареслуна. Към вас се движат Устрем от сектор 64 Титан от сектор 67 Балистичен осем от сектор 45 Коболд седем нула две от сектор 94 точка заварявайте теча в преградите със скафандри зад щитове при свръхналягане точка дайте текущия аварийен дрейф точка...“

Този, който беше сменил младия телеграфист, каза силно: „Албатрос!“ и всички се наведоха над него. Той пишеше:

„Албатрос четири до всички. Аварийният дрейф неовладян страничните напречни ребра на корпуса пропускат точка губя въздух точка екипажът е със скафандри точка разтворът залива машинното щитовете пробити температура в командната зала 65 точка първият теч в залата спрял точка разтворът кипи залива главния предавател точка вече мога да се свързвам само на радиофония чакаме ви край“.

Пиркс искаше да запали цигара, почти всички пушеха и се виждаше как димът се издига нагоре на сини ленти, всмукван веднага от отворите на вентилационните отдушници. Напразно търсеше по всичките си джобове. Някой, дори не разбра кой, му пъкна в ръката отворен пакет. Запуши. Първият се обади:

— Господин Миндъл.

Прехапа долната си устна.

— Пълна тяга.

Миндъл изглеждаше в първия момент изненадан, но не каза нищо.

— Предупреждение? — попита мъжът, който седеше до Първия.

— Да. Аз сам. Дайте.

Той придърпа микрофона, закрепен на подвижно рамо, и започна да говори:

— „Титан Арестера“ до „Албатрос четири“. Движим се към вас с пълна тяга. На границата сме на вашия сектор. Ще стигнем след час. Опитайте се да излезете през аварийния люк. Ще бъдем при вас след час. Движим се с пълна тяга. Дръжте се. Край.

Той отстрани микрофона и стана. Миндъл говореше по интеркома на срещната стена:

— Момчета, след пет минути пълна тяга. Да, да — отговори той на този, който се намираше от другата страна на линията.

Командирът излезе. Гласът му се чуваше от другата стая:

— Внимание! Внимание! До всички пътници! Внимание! Внимание! До всички пътници! Предаваме важно съобщение! След четири минути корабът ни ще увеличи скоростта си. Получихме призив SOS и бързае...

Някой затвори вратата. Миндъл докосна рамото на Пиркс.

— Хванете се за нещо. Ще ускорим над две.

Пиркс кимна. 2 g бяха за него нищо работа, но не смяташе, че е време да се хвали с издръжливостта си. Хвана се послушно за подлакътника на креслото, в което седеше възрастният телеграфист. Четеше през рамото му.

„Албатрос четири до Титан. Няма да издържа един час на борда точка аварийният затиснат от късащите се напречни ребра точка температура в командната зала 81 точка парата изпълва залата точка ще опитам да прережа бронята на носа и да изляза край“.

Миндъл измъкна изписания лист изпод ръката на телеграфиста и изтича до другата стая. Когато отваряше вратата, подът трепна съвсем леко и всички почувстваха, че телата им изведнъж стават много тежки.

Първият навигатор влезе, стъпваше с видимо усилие. Седна в креслото си. Някой му подаде микрофон на кабел. В ръката си държеше измачкана последната радиограма от „Албатрос“. Разтвори я и я гледа дълго време.

— „Титан Арестера“ до „Албатрос четири“ — каза най-последният. — Ще бъдем при вас след петдесет минути. Ще се приближим по курс осемдесет и четири запетая петнадесет точка осемдесет и едно запетая две точка напускате кораба. Напускате кораба. Непременно ще ви открием. Дръжте се. Край.

Мъжът с разкопчаната униформена риза, заменил по-младия телеграфист, внезапно скочи и погледна Първия, който се приближи до него. Телеграфистът смъкна от главата си слушалките, Първият ги сложи, а в същото време другият регулираше хрипящия напрегнато високоговорител. Изведнъж всички се вцепениха.

В залата имаше хора, които бяха летели с години, но никой от тях досега не беше чувал нещо подобно. Този, чийто глас идваше от високоговорителя, премесен с постоянен шум, сякаш го ограждаше огнена стена, крещеше:

— „Албатрос“... до всички... разтворът... командната зала... температурата... не е възможно... целият екипаж... прощавайте... проводниците...

Гласът млъкна и остана само шумът.

Високоговорителят изскрипя. Трудно беше да се стои прав, но всички стояха, прегърбени, опрени на металните стени.

— „Балистичен осем“ до „Луна Централна“ — обади се силен глас. — Движа се към „Албатрос четири“. Отворете ми път през сектор 67, движа се с пълна тяга, не мога да направя обходна маневра. Приемам.

Мълчанието продължи няколко секунди.

— „Луна Централна“ до всички в сектори 66, 67, 68, 46, 47, 48 и 96. Обявявам секторите за затворени. Всички кораби, които се движат с пълна тяга към „Албатрос четири“ трябва да спрат веднага, да поставят реакторите си на празен ход и да запалят отличителните светлини. Внимание, „Устрем“! Внимание, „Титан Арестера“!

Внимание, „Балистичен осем“! Внимание, „Коболд седем нула две“! Говори „Луна Централна“. Освобождавам ви път до „Албатрос четири“. Цялото движение в секторите, до които достига водещият сигнал SOS, е преустановено. Започнете спиране на милипарсек от мястото на сигнала за бедствие. Внимание, угасете спиращите системи на оптична от „Албатрос“, защото екипажът му вече може да е напуснал борда. Успех. Успех. Край.

Сега се обади „Устрем“, по морза. Пиркс се заслуша в писъка на сигналите.

„Устрем Арестера“ до всички, отиващи да помогнат на „Албатрос четири“. Влязох в сектора на „Албатрос“ след 18 минути ще бъда при него точка реакторът ми е прегрял охлаждането е повредено точка след спасителната акция ще имам нужда от лекарска помощ точка започвам да спирам с пълна обратна тяга. Край.”

— Този е луд — обади се някой и тогава всички, които стояха до този момент като статуи, затърсиха с очи този, който го каза. Чу се късо, гневно ръмжене.

— „Устрем“ ще стигне първи — отбеляза Миндъл и погледна командира.

— Самият той ще има нужда от помощ. След четиридесет минути...

Командирът млъкна. Високоговорителят хриптеше постоянно, изведнъж сред пукането се чу:

— „Устрем Арестера“ до всички, отиващи да помогнат на „Албатрос четири.“ Намирам се на оптична от „Албатрос“. „Албатрос“ дрейфува с приблизителна елипса Т 348. Кърмата е нажежена до тъмночервено. Няма сигнални светлини. „Албатрос“ не отговаря на повикванията. Спирам и започвам спасителна акция. Край.

От другата стая се обадиха зумери. Миндъл и още един човек излязоха. Всички мускули на Пиркс се бяха вдървили. Боже! Как искаше да е там! Миндал се върна.

— Какво има? — попита Първият.

— Пътниците питат кога ще могат да танцуват — отговори Миндъл. Пиркс дори не чу това. Гледаше високоговорителя.

— Скоро — отговори спокойно навигаторът. — Превключете ми на оптична. Наближаваме. След няколко минути трябва да ги видим.

Господин Миндъл, дайте второ предупреждение, ще спираме на овърдрайв.

— Слушам — отвърна Миндъл и излезе.

Високоговорителят забуча и се чу глас:

— „Луна Централна“ до „Титан Арестера“ и „Коболд седем нула две“! Внимание! Внимание! Внимание! „Балистичен осем“ е забелязал в центъра на сектор 65 блясък с яркост минус четири. „Устрем“ и „Албатрос“ не отговарят на повикванията. Има вероятност реакторът на „Албатрос“ да избухне. Във връзка с безопасността на пътниците „Титан Арестера“ се призовава да спре и веднага да се обади. „Балистичен осем“ и „Коболд седем нула две“ действат по-нататък по своя преценка. Повтарям. „Титан Арестера“ се призовава...

Всички гледаха Първия.

— Господин Миндъл — каза той. — Ще можем ли да спрем на милипарсек?

Миндъл погледна циферблата на ръчния си часовник.

— Не, господин навигатор. Наближаваме оптична. Ще са ми необходими 6 g.

— Ще променим курса.

— И така ще имаме най-малко три — каза Миндъл.

— Няма как.

Първият стана, отиде до микрофона и се обади:

— „Титан Арестера“ до „Луна Централна“. Не мога да стопирам, движа се с много голяма скорост. Променям курса с обходна маневра на половин тяга и излизам с курс двеста и две от сектор 65 в сектор 66. Моля да ми освободите път. Приемам.

— Вие ще приемете потвърждението — обърна се той към човека, който седеше преди това до него. Миндъл викаше нещо по интеркома. Зумерите се обаждаха непрекъснато. Светлинки подскачаха по стенните табла. Изведнъж като че ли стана по-тъмно, но това беше само от кръвта, която се изтегляше от очите. Пиркс се разкрачи широко. Корабът завиваше и едновременно с това действаша спирачните системи. „Титан“ вибрираше леко, чуваше се протяжната висока песен на моторите.

— Сядайте! — извика Първият. — Не са ми нужни герои! Ускорението е трикратно!

Всички насядаха по пода, по-скоро паднаха върху него. Беше покрит с дебел слой пенопласт.

— Охо! Колко неща ще се изпотрошат! — измърмори мъжът, който седеше до Пиркс. Навигаторът го чу.

— Застрахователното дружество ще плати! — отговори той от креслото си.

Ускорението изглежда беше над три, Пиркс трудно можеше да вдигне ръка към лицето си. Всички пътници лежах по всяка вероятност в своите каютите, но какво ли ставаше в кухните, в трапезариите, майчице! Представи си палмовата оранжерия. Ами нали нито едно дърво няма да издържи на това! А долу! Пълни вагони изпочупен порцелан! Хубава гледка трябва да е сега там!

Високоговорителят се обади.

— „Балистичен осем“ до всички. Намирам се на оптична от „Албатрос“. В облак е. Кърмата е нажежена. Спирам и изпращам навън екипи да търсят екипажа на „Албатрос“. „Устрем“ не отговаря на повикванията. Край.

Ускорението намаляваше. Някой се показа на другата врата и извика. Вече можеше да се стане. Всички се спуснаха натам. Пиркс влезе последен. Беше главната командна зала. Вдлъбнат екран осем на шестнадесет метра заемаше цялата предна стена като в някакъв киносалон за великани. Всички светлини в залата бяха угасени. На черния звезден фон в пространството, по-ниско от главната ос на „Титан“, в левия квадрант тлееше тънка чертичка, завършваща с разжарено вишневочервено въгленче, като огънче от цигара. Намираше се в центъра на блед, леко сплескан мехур с разпростиращи се на всички страни островърхи израстъци. Светлината на най-ярките звезди започваше да се промъква все по-видимо през кълбестия облак. Изведнъж всички направиха крачка към екрана, сякаш искаха да влязат в него. Съвсем ниско, в долния ъгъл между постоянните звезди блесна бяла точкица и започна бързо да мига. Беше „Устрем“.

„В реактора на «Албатрос» е настъпила неконтролируема верижна реакция точка загубих хора точка изгаряния точка моля за лекарска помощ точка предавателят повреден от взрива точка теч в реактора точка ако не овладее теча съм готов да отстраня реактора точка“ — четеше Пиркс равномерно мигане.

„Албатрос“ не се виждаше вече. Сред звездите висеше тежко, кехлибарено-бяло-тъмнокафяво кълбо, с издадени отгоре гривести израстъци. То се движеше все по-ниско в долния ляв ъгъл на екрана, „Титан“ минаваше над него, излизайки с нов курс от сектора на катастрофата.

В дъното на тъмната командна зала падна дълга ивица светлина от вратата на радиозалата. Чуваше се гласът на „Балистичен“:

— „Балистичен осем“ до „Луна Централна“. Спрях в центъра на сектор 65. „Устрем“ е на милипарсек под мене, сигнализира отчаяно за загуби в екипажа и теч в реактора, готов е за отделянето му, моли за лекарска помощ, която ще му окажа. Търсенето на екипажа на „Албатрос“ е затруднено от заразяване на пространството с радиоактивен облак, температурата на повърхността му е над 1200. Намирам се на оптична от „Титан Арестера“, който ме заобикаля с пълна тяга, влизайки в сектор 66. Чакам идването на „Коболд седем нула две“ за начало на съвместни спасителни действия. Край.

— Всички по местата си! — прозвуча силен глас. Едновременно с това задните лампи на командната зала светнаха. Настъпи раздвижване, хората вървяха край стените в три посоки, Миндъл даваше заповеди, застанал при разпределителното табло, зумерите се обаждаха по няколко на един път, накрая залата се опразни и освен командира, Миндъл и Пиркс в нея остана само младият телеграфист, който стоеше в ъгъла срещу екрана и гледеше разсейващият се бавно, все по-голям и все по-тъмен димен мехур.

— А, вие ли сте? — каза Първият на „Титан“, сякаш едва сега забеляза Пиркс и му подаде ръка. — „Коболд“ обажда ли се? — попита той някого зад него на вратата на радиозалата.

— Да, господин навигатор, движи се с обратна тяга.

— Добре.

Стояха секунда, гледайки екрана. Последното крайче на мъглата с мръсен цвят изчезна. Екранът отново беше пълен с чиста звездна тъмнина.

— Излязъл ли е някой? — попита Пиркс, сякаш командирът на „Титан“ би могъл да знае повече от него. Но той беше Първи, а Първият е длъжен да знае всичко.

— Люковете им трябва да са заяли — отговори той. Беше с над една глава по-висок от Пиркс. Косите му бяха като от олово, не се

знаеше дали са посивели така, или винаги са били такива.

— Миндъл — извика Първият на минаващия инженер, — бъдете така добър да обявите край на опасността. Могат да танцуват. Виждали ли сте „Албатрос“? — попита той, обръщайки се към мълчащия Пиркс.

— Не.

— Западната компания. Двадесет и три хиляди тона. Какво има?

Радиотелеграфистът се приближи и му подаде изписана бланка. Пиркс прочете първите думи: „Балистичен“ до...

Отдръпна се. Но сега пречеше на хората, които минаваха през командната зала, така че застана до самата стена в ъгъла. Притича Миндъл.

— Как е там? — попита го Пиркс. Миндъл беше запотен и триеше челото си с кърпа. Пиркс имаше чувството, че го познава от години.

— Не е най-зле — изсумтя Миндъл. — Засегнала ги е взривната вълна. От тласъка е протекло охлаждането на реактора, тази гадост винаги хвърква най-напред. Изгаряния първа и втора степен. Лекарите са вече там.

— От „Балистичен“ ли?

— Да.

— Навигаторе! „Луна Централна“! — извика някой през вратата на радиозалата и Първият излезе. Пиркс стоеше срещу Миндъл, който докосна машинално подутата си буза и скри кърпата в джоба си.

Пиркс искаше да попита Миндъл за още нещо, но не каза нищо повече, само му кимна с глава и отиде в радиозалата. Високоговорителят говореше с десет гласа, кораби от пет сектора питаха за „Албатрос“, за „Устрем“, „Луна Централна“ най-сетне нареди на всички да млькнат и се мъчеше да разплете комуникативния възел, който възникна около сектор 65 след блокирането на заобикалящото го пространство, Първият седеше до телеграфиста и пишеше нещо. Изведнъж телеграфистът свали слушалките и ги сложи настрани, сякаш вече престанаха да му трябват. Поне на Пиркс му се стори така. Той се приближи зад него. Искаше да попита какво става с хората от „Албатрос“, дали са успели да излязат. Телеграфистът почувства присъствието му, вдигна глава и го погледна в очите. Пиркс

не го попита нищо и излезе през вратата с надпис „САМО ЗА ЗВЕЗДНИЯ СЪСТАВ“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.